

PRIMER DE MAIG

Manifest de la Confederació Internacional d'Organitzacions Sindicals Lliures

« UN PER TOTS I TOTS PER UN »

A l'apropar-se el desè aniversari de la seva fundació, la C.I.O.S.L. envia una vegada més la seva fraternal salutació del Primer de Maig a tots els treballadors del món. Ho fem convençuts de que la solidaritat dels treballadors i l'acció sindical en l'esfera internacional és avui tan vital com ho era quan la C.I.O.S.L. es creà respondent a la necessitat que hi havia d'una central obrera lliure i independent.

Junt amb els treballadors de tot el món tenim veritables motius d'ansietat davant el curs actual dels esdeveniments. En molts països el desempleu s'ha aguditzat perquè els governs no compliren amb llur deure de mantenir el ple empleu i de promoure el progrés econòmic i social.

Mentre les cues de parats augmenten en els països industrialitzats la caiguda dels preus i de la demanda ha agreujat les condicions ja deplorables en que viuen els treballadors dels països productors de matèries primes.

La nostra atenció està concentrada en el lent ritme d'evolució dels països insuficientment desenvolupats i en llur lamentable baix nivell d'alimentació, de vivenda i d'ensenyament.

Per tal de respondre a aquests perills que planen damunt del pa de cada dia dels treballadors, el sindicalisme lliure ha donat la senyal d'alarma i traçat el camí a seguir en la darrera conferència econòmica mundial de la C.I.O.S.L.

! Treballadors dels països depenents!

En la lluita pel dret de tots els pobles a decidir de llurs destins la C.I.O.S.L., ha continuat jugant un paper important. En el decurs de l'any passat no han estat poques les victòries aconseguïdes en la lluita per la llibertat: Xipre ha obtingut la seva independència; el dictador de Cuba ha estat vençut. A l'Àfrica molts pobles avancen cap a l'autonomia.

Però això és només el començament. Arreu d'Àfrica els pobles malden per l'auto-determinació. Els dies de la dominació colonial o d'opressió racial són comptats. Fins quan duraran encara les efusions de sang en certes parts d'aquest continent? Des del comença-

ment nosaltres hem advertit la follia que representa forçar als pobles africans a ingressar —contra la seva voluntat— a la Federació de la Rodesia i Niassalandia.

No cal enganyar-nos amb la creencia de que la llibertat un cop obtinguda ja no es pot perdre mai més. Són molts els pobles d'Àsia, del mitjà Orient i d'altres parts del món que han apres aquesta veritat a través d'una llarga i dolorosa experiència. No oblideu sobretot que la pobresa i l'endarreriment constitueixen terreny propici a la reacció com ho és també per a la guerra; i són les velles nacions democràtiques les que tenen el deure d'ajudar els pobles recentment emancipats evitant així caiguin en la desesperació i el desordre polític.

Malgrat que el colonialisme de vell estil recula arreu, cal no oblidar que encara són molts els dictadors que es mantenen en el poder que han usurpat. En ço que fa referència als despotes comunistes que dominen mitja Europa i bona part d'Àsia poca o cap responsabilitat recau sobre el món lliure. Però que direm de Franco? Fins quan els governs democràtics continuaran ajudant el seu règim vacil·lant? Diguem les coses pel seu nom; ja s'ha permès massa temps que aquest implacable tirà martiritzi al poble espanyol.

! Treballadors del món lliure!

Atenció, les forces de la reacció es preparen a disminuir els vostres drets laborals tan difícilment guanyats. Cap país pot afirmar que és autènticament democràtic si nega la llibertat sindical als seus treballadors. On aquesta llibertat estigui en perill la C.I.O.S.L. estarà disposada, com sempre, a sortir en defensa dels treballadors amenaçats.

També per a conservar la Pau cal que seguim exercint la més estricta vigilància. L'acord sobre un desarme efectiu que inclogui les armes nuclears sembla allunyar-se més que mai. La crisi de Berlín obscureix encara l'horitzó, mentre la continuada divisió d'Alemanya afavoreix les maniobres i la provocació soviètiques.

Davant d'aquestes greus amenaces a la prosperitat, la llibertat i la pau, la C.I.O.S.L. demana a tots els treballadors que s'uneixin entorn de les organitzacions sindicals lliures en la lluita:

per obtenir el ple empleu i posar fi al tràgic desperdici dels recursos materials i humans del món.

per adaptar els avenços de la ciència i la tècnica modernes a les necessitats de tots i no als sols interessos egoistes d'uns pocs.

per proporcionar ajuda econòmica adequada als països en curs de desenvolupament a la vegada que preus i mercats raonables per a llurs matèries primes.

per reivindicar el dret dels treballadors a intervenir en totes les qüestions que afecten llurs propis progressos econòmics i socials.

per a donar a tots els pobles depenents el dret a decidir de llurs destins, en particular, per a posar fi al colonialisme a l'Àfrica.

per oposar-se a totes les dictadures i en primer lloc per a propiciar l'ensulciada de la del general Franco que continua al poder gràcies a la complicitat de les principals potències democràtiques.

per alliberar els pobles una vegada per sempre, del temor d'una guerra nuclear per mitjà d'un acord prohibint l'ús d'armes de destrucció massiva en el quadre d'un desarmament internacional general i controlat.

Per obtenir tots aquests objectius els treballadors han de reafirmar i consolidar les forces de llurs sindicats lliures. «Un per tots i tots per un» aquest era l'eslogan inscrit en les banderes sindicals dels primers temps heroics del nostre moviment. Reproduïm avui aquest crit de batalla a profit dels nostres germans de classe dels països del món menys privilegiats. Ajudeu-nos a llençar tota la força del nostre moviment internacional en el combat contra la misèria i l'opressió sigui on sigui. Feu del Fons Internacional de Solidaritat de la C.I.O.S.L. una arma puixant per la causa de la justícia.

! Treballadors de tots els països!

Reforceu els vostres sindicats lliures.

Uniu-vos entorn de la C.I.O.S.L.

Que el nostre desè aniversari sigui rememorat en els anys del moviment obrer.

Endavant amb la C.I.O.S.L., pel Pa, per la Pau, per la Llibertat.

Pel Pa, per la Pau, per la Llibertat

Lletra del camp

L'antiga Unió Agrària repren el combat

No fem cap descobriment dient que els treballadors de la terra estem tots contra la dictadura, però, aquesta actitud d'hostilitat contra el franquisme cruel que s'ha acarnissat contra nosaltres i que continua considerant-nos com a veritables esclaus, únicament era constatable oïnt les nostres converses, car de cap altra manera i per vergonya nostra no en donàvem proves.

Ha calgut el despertar general perquè ens atrevíssim a actuar. A posar en evidència la nostra protesta i més que això a reprendre en mans la nostra antiga i eficient Unió Agrària. Els primers contactes plens de precaució i, perquè no dir-ho, desconfiant força de reeixir en el nostre comés els establirem amb antics companys, la fermesa i perseverància dels quals havia estat proverbial. No podem queixar-nos dels primers resultats, encara que ens han fet comprendre que si el passat no era mort calia sobretot cercar en les noves generacions del camp els homes disposats a reanudar la lluita. Ara ja podem dir que la prova és feta. Ja podem afirmar que el silenci que àdhuc havíem arribat a creure definitiu, no era res més que la lenta germinació de les idees de justícia social a punt d'esberlar la crosta que les separava del ple dia.

Mai ni en la nostra joventut havíem trobat tant d'entusiasme. Aleshores guanyar un militant, sense ser una cosa extraordinària era remarcable. Avui, comuns, hem de dir que iniciat el movi-

ment d'organització, immediatament, i a tots els pobles les veus germanes han respost a la nostra crida.

L'abrivament de les idees és extraordinària la defensa de les quals es caracteritza per un sentit de responsabilitat i de serenor admirables. No devades però, es projecten a les noves generacions les causes del nostre fracàs passat. El nostre ahir, que ja forma part del capital de lluita de tots els treballadors del camp per a la seva pròpia emancipació, ens adonem que no podrà ésser una resurrecció. Serà únicament un element de desendència en la nova vida que apareix, les característiques de vigoria i ufanor de la qual ja constatem en la seva mesa present.

Pel que veieu les condicions favorables per reorganitzar-nos concurreixen a pleret i és per això que cada jornada d'esforç en aquest sentit és positiva i encoratjadora. No volem pecar d'optimistes, però, gosariem dir que ben aviat estarem en condicions de fer causa comu amb els germans obrers de la ciutat en els moviments d'alliberació i reivindicació que es presentin.

I per cloure potser cal remarcar l'estat ambiental totalment favorable a nosaltres, car la divisoria antiga que solament presentava l'assalariat en la protesta avui és contradita per un clam generalitzat de repulsa a tot ço que representa i és aquest regim incivil i injust del franquisme.

EXPORTACIO ESPANYOLA

Segons les estadístiques oficials, l'any 1957 van abandonar el paradís franquista 53.034 persones, la major part per a establir-se a França o a les Repúbliques centre i sudamericanes. Si no en van sortir més va ésser perquè no van poder. 27.542 es van establir a Venezuela, 8.530 a l'Argentina, 8.303 al Brasil, 4.000 a l'Uruguay i 1.077 a Cuba.

Com es pot veure, no són pas taronges i oli d'oliva el que més exporta Espanya, sino persones, els seus propis fills. I com que els països americans es resisteixen més i més a admetre gent sense ofici, és a dir el peonatge analfabet, ara es projecta de crear a La Coruña una mena d'institut de l'emigració on s'ensenyaran els rudiments d'algun ofici i una mica de lletra per tal que no sigui dit que l'Estat espanyol exporta carn humana sense cap preparació per a la vida ni per ésser útil a la societat.

Diuen que la població d'Espanya creix massa i que en sobra i que no se sap què fer-ne. La idea és genial. Holanda, per exemple, amb una superfície de 33.410 kilòmetres quadrats —aproxima-

dament la superfície de Catalunya— té 11.695.721 habitants o sigui 333 per kilòmetre quadrat mentre que Espanya només en té 60. Si fos un país lliure i civilitzat podria tenir confortablement dos cents milions d'habitants sense necessitat d'exportar-ne ni un, ni passar per la vergonya de que no els admetin per analfabets i per no tenir cap preparació útil per a guanyar-se la vida.

Cal només mirar a Itàlia per a conve'nçes de la perversitat del règim espanyol. Itàlia, anys enrera, era el país de l'emigració massiva cap a terres del nord i el sud d'Amèrica. Itàlia tenia aleshores de 33 a 35 milions d'habitants. Ara en té 49 milions, amb una superfície de 305.420 kilòmetres quadrats o sia 160 per kilòmetre quadrat mentre que Espanya no arriba a 60. Però la República d'Itàlia no maltracta els seus fills ni els deixa morir de fam ni els exporta com mercaderia vil i superflua. El fenomen és purament espanyol. I els que neixen amb ganes de viure només tenen una idea al cap: fugir, marxar d'Espanya, per a entrar al món, per a poder ésser un de tants en la gran família humana.

REALITAT ESTADISTICA

No hi ha gaire que els espanyols podien sentir una veu que de la porta d'una tomba gegantina els deia: «Teniu el règim millor del món. Sou la gent més sortosa de la terra».

Feia bé de dir-ho perquè ni els espanyols ni els estrangers se n'havien atalaiat. Justament acaba de publicar-se l'Anuari de les Nacions Unides de l'any 1957 el qual explica moltes coses que fan eco a aquella veu que venia del cementiri. Ja les anirem dient en el curs del mesos per tal que les coneguïn els treballadors ingrats que no senten cap afecte pel provident Caudillo. Ara només en direm unes miques per a que la gent no es repregui. Tingueu en compte que es tracta d'estadístiques de l'any 1957, les darreres publicades.

—La mortalitat infantil a Europa és cada dia més baixa. Posarem alguns exemples: a Holanda 17.2 per mil; Suècia 17.4; Suïssa 22; Txecoslovàquia 33.4; Itàlia 49.8; Espanya 61.7 per mil. Les anteriors estadístiques acusaven una mortalitat infantil de 53.7 per mil, de manera que gràcies a la felicitat que va portant el Caudillo moren vuit infants més per mil cada any augmentant una proporció que a tot arreu disminueix àdhuc al Marroc, a la Xina i a la Índia.

—El nombre mundial de vehicles a motor ha augmentat en conjunt dues vegades i mitja des de l'any 1938. A Espanya el nombre d'aquests vehicles l'any 1957 era inferior als que corrien el 1935.

—Un ciutadà de Nova Zelanda consumeix 28 kilos cada any de paper de diari; un australià 27 kilos, un canadenc 25, un britànic 20, un francès 10.7 i un espanyol 0.03 gracies a la premsa subzòli com A B C i La Vanguardia espanyola.

A Espanya només poden seguir carrera o fer estudis superiors els fills de cases riques. Els treballadors, els pobres, no tenen accés a la cultura i amb prou feines a l'escola elemental si s'escau que n'hi agi una al seu abast. Llegiem fa poc que a la província de Guadalajara hi havia 19 escoles tancades per manca de mestres. Poques que n'hi ha i encara moltes no tenen mestres perquè el règim benefactor paga sous irrisoris que els mestres no en tenen ni per menjar i deixen la carrera.

Resulta, naturalment, que no tots els fills de casa bona tenen capacitat o vocació per a seguir una carrera i molts l'abandonen després d'haver seguit un quant temps aules de col·legis o universitats. Segons les estadístiques oficials de cada cent que comencen la carrera de metge només 61 l'acaben i arriben a tenir un títol més o menys vàlid; de cada cent que estudien veterinària només 58 acaben la carrera; dels de farmàcia només 47 arriben a ésser apotecaris; dels que estudien Lleis 44 de cada cent arriben a ésser advocats; dels de

**Treballadors ! Per un salari mínim vital
adheriu a la U. G. T. (C.I.O.S.L.)**

TS DEL PARADIS FRANQUISTA

STIQUES

Encara les xifres

Ciències només 33 per cent acaben la carrera; dels de Filosofia i Lletres només l'acaben un 23 per cent i d'aquesta nova carrera que té el nom pompós de Ciències Polítiques i Econòmiques només hi ha un 13 per cent d'alumnes que l'acabin.

Com que el règim és tan bó, els estudis i les ciències hi sobren. Per això Espanya és un dels països més endarrerits del món. La felicitat del règim vessa per tots costats.

L'Institut Nacional d'Industria

En la memòria de l'exercici del 1957 de l'Institut Nacional de Industria (INI) s'exposa l'actiu d'aquesta famosa institució estatal falangista en el qual figuren inversions que depassen la xifra de 31.000 milions de pessetes. L'Estat aporta els diners o garanteix les inversions i, segons s'explica en la memòria, aquest capital fabulós en setze anys, és a dir, del 1941 al 1957, no ha arribat a donar el tres per cent, rendiment o interès que donen les Caixas d'Estalvi cada any si no ens equivoquem. El mateix Estat paga del 4 1/2 al sis per cent dels diners que recapta amb emprèstits i en canvi la seva màxima creació, l'INI, no arriba a llevar el tres per cent en setze anys.

Com es pot veure, si l'Estat és dolent i és un instrument de ruina dels ciutadans, encara hi ha institucions que poden ésser pitjors com són les creacions genials del falangisme. No manquen dotzenes de personatges en dotzenes de Consells d'administració que cobren elevats honoraris per treballs que també podrien qualificar-se d'honoraris car no se sap ben bé en que consisteixen, i aquests senyors que no han posat ni un cèntim en les empreses són els primers a tocar l'interès dels 31.000 milions dels diners del poble. Després d'ells venen els milers de funcionaris i enxufats els treballs dels quals també poden qualificar-se d'honoraris però les retribucions dels quals són efectives.

No és pas estrany que les rescloses se'n vagin a daltabaix i se'n emportin pobles com Ribadelago. Diuen que això és crear riquesa. Ja fa centúries que la gent va aprendre que la riquesa es creava amb treball i no amb ganduleria, parassitisme i bandidatge. Per això els països on la gent treballa són rics i aquells on la gent viu sense treballar són pobres. I quan diem sense treballar no ens referim pas, naturalment, als treballadors els quals malgrat que treballen són pobres de solemnitat per la senzilla raó de que han de treballar pels que no treballen i detenten i consumen tota la riquesa que els treballadors produeixen.

Per bé que tothom ho sap, no és per demés recordar amb les xifres oficials de l'Espanya franquista el mal irreparable que el règim ha causat en tots sentits i un d'ells la minva considerable de la producció agrícola durant aquests vint anys de govern despòtic i explotació inicua dels treballadors. L'any 1958 fou un any molt favorable en tots els aspectes i tot just aquest any s'han igualat en alguns productes les xifres de producció mitjana dels anys de la República. Vegi's les taules següents xifrades en milers de quintars mètrics:

	Mitjana de 1931-35	1958
Blat	43.637	48.998
Ordi	22.237	18.810
Sègol	5.572	4.959
Civada	6.374	5.352
Blat de moro	6.544	7.706
Arroç	3.001	3.878
	87.365	89.703
Llenties	172	293
Cigrons	1.167	1.317
Fesols	1.514	1.101
Pèsols	375	189
Faves	2.020	1.044
Garrofes	1.784	1.007
	7.032	4.951
	Mitjana de 1931-35	1958
Patates	46.478	39.544
Remolatxa sucrera ..	21.501	22.851
Cebes	5.916	5.851
	73.895	68.246
Vi	20.817	17.635
Pomes	1.156	1.846
Taronja	10.444	11.831
Bananes	1.828	2.831
Ametlles	1.404	1.657
Oli d'oliva	3.526	3.114
	39.175	38.914

Cal tenir en compte que s'ha hagut de menester cinc anys d'ajut econòmic i tècnic dels Estats Units i un any beneficiós en pluges i temperatures per arribar a igualar en alguns aspectes només la producció dels anys de la República o sigui el promig del 1931-35. Ja veieu si estava justificada la guerra i l'aixecament militar del 1936!

I no és per demés dir que si no hagués vingut la guerra i la despòtica dictadura que l'ha seguida, la producció d'Espanya en aquests vint anys s'hauria més que duplicat tant en l'agricultura, com en la indústria i l'energia. Si la població

d'Espanya ha augmentat de cinc milions en aquests darrers setze anys, malgrat l'emigració constant, la producció agrícola hauria proveït totes les necessitats dels espanyols i avui seria Espanya un dels països més rics i més independents. Ara, la misèria és tanta, que un any d'una collita de blat comparable al promig del 1931-35, amb cinc milions d'habitants de més, ha donat lloc a l'exportació de blat per a fer unes miserables divises indispensables per a fer més massiva la fugida de capitals. En canvi la República, amb provisió de blat per a les necessitats nacionals, encara va importar-ne per a mantenir l'abundància i els preus a un nivell assequible a les masses treballadores.

Tanta propaganda s'ha fet de la industrialització que hom creuria que tot va en augment a marxes dobles. Fins a mitjans de l'any passat, Catalunya ha conegut restriccions severes en el consum de l'electricitat cosa que no succeïa vint i cinc anys enrera ço que vol dir que la major part d'industries han treballat a un ritme més baix que abans. I quan les pluges han regularitzat la producció d'energia, la pobresa dels mercats de consum no permet de reprendre la producció, com li passa als teixits de llana que a Catalunya representen unes 1.000 empreses que ocupen més de 60.000 persones amb un conjunt de salaris setmanals de més de 20 milions de pessetes, indústria que com la majoria de les nostres està en plena crisi.

El consum de llana per habitant és el més baix d'Europa. I segons ens deia *El Economista* fa poc, el 70 % de l'esquilada del 1957 i tota la del 1958 està encara per vendre i no troba col·locació, malgrat que la producció global és menor que la d'abans del 1936. La gent no vot vestirse ni pot calçar-se i per això les fàbriques no poden produir.

I cal remarcar que per bé que la població total d'Espanya ha augmentat en els darrers vint anys, de les 50 províncies en que es divideix el «reino» franquista, 17 tenen menys població que en 1935 i entre aquestes s'hi compten les catalanes de Girona, Lleida i Tarragona i la veïna de Castelló. En realitat, doncs, Espanya es despobra i moltes regions tenen menys població i són més pobres que vint anys enrera.

Redaccio i Servei de Premsa :

J. Buiria, 8, rue Rigaud
Perpignan (P.-O.)

**Obrers ! la U.G.T. (C.I.O.S.L.)
reivindica l'escala mobil de salaris**

El Plan de Inversiones i el fracàs de la política econòmica del règim

La Declaració publicada pel Secretariat de Catalunya de la U.G.T. i pel M.S.C. ha suscitat a tot el país un intens moviment de confirmació. Un grup d'industrials catalans publicaven dies després un full —clandestí naturalment— en el qual expressaven (molt tard, al nostre entendre) la seva alarma per la política del règim de cara al Mercat Comu «Serem incapaços de posar en marxa el país cap als objectius desitjats per totes les classes socials?» demanen aquests industrials. I acaben dient: «Tots els obstacles que s'oposen a l'integració europea els podem vencer amb capacitat i decisió; si no els eliminem únicament podrà beneficiar-se'n a la llarga un extremisme de signe oposat a l'actual».

Per la nostra banda, estem segurs que la Declaració respon als interessos dels treballadors i als generals del nostre poble. Però també ho estem de la necessitat de lliurar la batalla al règim actual que és incapaç de practicar la «cura de veritat» que exigeix la situació present, fruit de tants anys d'errors, d'immortalitats i de despeses inútils.

Aquesta cura de veritat és exigida avui pel Fons Monetari Internacional, abans de donar l'ajuda que reclama, el franquisme. El F.M.I. és un organisme que no fa política però que vol controlar els diners que dona, i vol donar-los a un país que tingui la moneda sana. Es per això que ha exigint un pla i ha fixat unes condicions de les quals la devaluació és la més aparent per a sanejar la pesseta.

El pla d'Inversions que s'ha presentat no correspon, ni molt menys, a les demandes d'una sana gestió econòmica. En efecte, comença per no fixar amb prou motius, puix que no existeixen, els organismes de gestió del Pla. Qui en serà responsable? Com es distribuïran les inversions entre els diversos sectors públics i l'indústria privada? Sobretot; com es finançarà el Pla? A tot això no hi ha resposta. O millor dit n'hi ha una: els 80.000 milions de pessetes que suposaria la realització del Pla s'obtiniran —segons els seus autors— a base: a) del petroli que es trobi a Espanya. b) de l'ajuda americana la qual hauria d'anar augmentant durant els propers vint anys.

Com pot comprendre's els tècnics del F.M.I. han somrigut davant d'aquestes perspectives. Que passarà doncs? Probablement que Franco hipotecarà el país, augmentant el deute exterior, demanant prestecs a la banca privada i arribant així a un situació similar a la que té actualment l'Argentina, amb un deute a l'estranger molt superior a les possibilitats per fer-hi front. La política de Franco és coneguda; després de jo el diluvi... I és el desastre econòmic el que indubtablement deixarà als seus successors; ho entendran abans de que sigui massa tard les anomenades «forces vives» del país? En tot cas els treballadors ja fa anys que ho han entès i que han demostrat amb fets com cal oposar-s'hi. La campanya de la P. és la darrera manifestació d'aquesta oposició. Altres en seguiran.

UNA MANIOBRA FALLIDA

Les reunions del « Consejo Social Sindical »

Durant el mes d'abril, els periòdics espanyols han dedicat grans titulars a glosar la transcendència del Consejo Social Sindical. Solis, que és actualment el «jefe» d'aquest immens aparell burocràtic, que només serveix per a xuclar bona part de la suor dels treballadors —i és incapaç de fer reeixir la més petita reivindicació obrera— havia preparat personalment el Congreso. N'esperava sobretot un gran èxit internacional que permetés al franquisme de sortir de l'actual isolament. A través dels «agregados laborales» invità el màxim d'extrangers possible. I també gosà convidar els representants dels moviments obrers de varis països. Tots contestaren el mateix: les organitzacions sindicals lliures reconeixen els organismes sindicals només quan els seus dirigents són elegits pels propis treballadors, i no per un Caudillo qualsevol. «Els vostres «sindicats» no tenen res d'obriers, puix que els treballadors no poden nomenar la direcció, i són simplement un instrument d'exploació del treball, al servei de la

burguesia i de l'estat totalitari».

Les Ambaixades estrangeres, durant el Congrès, reberen totes una lletra expressant aquesta veritat: que els assistents al «Congreso» eren simplement funcionaris de la C.N.S., i que els treballadors no els havien elegit lliurement.

Solis feu un discurs protestant enèrgicament contra aquesta «conjuració anti-espanyola». Però la veritat és que ningú no s'ha enganyat. Una nova maniobra del règim ha resultat fallida. Els treballadors del nostre país tenen massa experiència sindical per deixar-se domesticar per ningú. Les reivindicacions que ja fa temps exigeixen: salari mínim de 100 pessetes diàries, escala mòbil de salaris no han estat satisfetes ni per les «convencions col·lectives», ni per la C.N.S. ni pel «Congreso» actual. Només hi ha un camí sota el règim de Franco per obtenir millores: organitzar-se clandestinament; preparar la reivindicació oberta; donar l'ordre de vaga en el moment oportú; aprofitar totes les ocasions per reivindicar l'augment de salaris.

EDITORIAL

Primer de Maig d'esperança

La commemoració de la tradicional diada del Primer de Maig, evocadora de tants esforços i sacrificis en pro de la justícia social és, essencialment, una jornada demostrativa de les aspiracions de la classe treballadora. Jornada de lluita i reivindicativa en els seus inicis ha esdevingut avui una data d'afirmació d'una força en marxa vers unes estructures socials al servei de tots els homes.

Es cert que les condicions materials i de vida dels treballadors han millorat sensiblement i d'una manera especial en aquells països on la democràcia permet a l'opinió de manifestar-se. Però no és menys cert que encara, i com assenyala l'important manifest de la Confederació Internacional d'Organitzacions Sindicals Lliures que publiquem en aquest mateix numero, aquestes condicions són tan baixes en els països sots-desenvolupats que és necessari un esforç gegantí de tota la classe treballadora del món per estendre els beneficis de la justícia social.

Car la revolta dels proletaris contra la injustícia de la societat actual és precisament la conseqüència de la repartició injusta de la riquesa i el benestar entre els homes. Com ho és també la inseguretat de llur vida material per la repartició absurda del fruit o gaudi de llur treball. I perquè l'essencial de la vida de l'home no és solament la producció com alguns creuen sino l'exercici d'una existència digna i lliure a la qual tots els homes tenen dret.

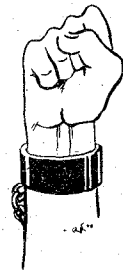
I entre els països de més baix nivell de vida de l'occident, hi ha el nostre. A aquesta condició s'hi ha d'ajuntar encara la privació completa de vida civil i exercici dels més elementals drets de ciutadania. La lluita per una millor condició material és augmentada pel combat contra l'opressió i la tirania; el combat per la llibertat.

Aquesta és la raó del nostre combat contra la dictadura que sotmet al nostre poble i a tots els d'Espanya i que ho es a la vegada per la democràcia i la convivència civil.

Per això la Unió General de Treballadors malda en primer terme pel reconeixement d'uns drets que gaudeixen i que són reconeguts a la gairabé totalitat dels treballadors del món lliure: El respecte de l'individu i el dret de lliure associació i sindicació.

Per això els nostres esforços permanents i de tot instant per una millor condició material i de vida dels treballadors.

I en aquest Primer de Maig de lluita i d'esperança, reaffirmem la nostra voluntat de continuar el combat fins a la victòria que ja s'albira. Que les hores plenes de promeses que vivim confirmem que el nostre poble ha sapigut triomfar en la Llibertat.

Pel Dret de Lliure Associació i Sindicació